

ת"פ 41089/01 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת נגד איל ברהום

בית משפט השלום ברملת

ת"פ 11-01-41089 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת נ' ברהום
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

משטרת ישראל תביעות- שלוחת רملת	ע"י ב"כ עו"ד דזאך
המאשימה	נגד
הנאשם	איל ברהום
	ע"י ב"כ עו"ד סטול

הכרעת דין

א. כתוב האישום מיחס לנאים עבירות שלהעלבת עובד הציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק, ותקיפת שוטר לפי סעיף 273 לחוק.

העובדות העומדות בתשתית האישום הן כי ביום 10.2.1.12.45 בשעה 12:45 בסמוך לכך, בעיר בן שמן, ניגשו השוטרים שננטמן וברtan לחבורה צעירים שנכחה במקום, הודיעו לשוטרים והחלו לבדוק את הנוכחים במקום. באותו נסיבות, לאחר שנמלט אחד הצעירים, לאחר שעלה כי הינו עריק מצה"ל (להלן: الآخر), פנה שננטמן לנאים ושאל אם הוא מכיר את الآخر, והנאשם ענה בשלילה ואמר "אני לא עובד אצלך". בהמשך, גידף הנאים את השוטרים באמרו "אני ישבתי בבית סוהר 8 שנים, לא סופר לכם, אפסים, מזדיינים, נבלות, לא שווים אגורה". בהמשך, לאחר שהודיעו לו על עיכובו, ובירקו ממנו להיכנס לרכב, הדף הנאים את דלת הרכב לכיוונו של שננטמן והכה בו באגרופו בצלעות.

ב. שלבי המשפט המקדמים התמשו על פני שנים, בעיקר בעטוי של הנאשם, שעתר שוב ושוב לדוחות לצורך בחינת עניינים שונים. בנוסף, נערכ גישור שלא צלח. בסופה של יום, הודיע הנאשם כי הוא כופר באישום. לטענתו, העיכוב היה שלא כדין, השוטרים נהגו כלפיו באלימות, והוא לא פעל באלימות כלפים.

דין והכרעה

תקיפת שוטר והפרעה לשוטר

עמוד 1

ג. מטעם התביעה העידו שלושה שוטרים: ברט, ברט ושנטמן, שהיו מתנדבי המשמר האזרחי, ופעלו בעת האירוע במסגרת הבילוש של תחנת מודיעין. עדויותיהם היו מהימנות וקורינות, ולא מצאתי סתרות היורדות לשורשו של עניין בין גרסאותיהם. יש לשים לב לכך שמאז קרות האירוע ועד מועד העדויות חלפו כ-6 שנים. בנסיבות אלה, ובשעה שהמדובר למי שטיפלו באירועים רבים שכאה במהלך התקופה שחלפה, לא ניתן לצפות כי העדים יזכירו כל פרט ופרט מן האירוע, لكن הבדלי גרסאות שליים אינם פוגמים במהימנותם.

ד. שלושת השוטרים העידו כי נשלחו למקום האירוע בשל החשד לקיומה של מסיבת אסיד. בנוסף, הוגש זכ"ד ת/3 שנרשם על ידי החוקר שבגד, ולפיו שוטר הבילוש יורם חדד (שנכח באירוע) מסר שקיבל הודעה מעובד קק"ל אודות קיום המסיבה בבקעת הנחירם בעיר בן שמן, ועל כן הורו לו לצאת לשם.

ה. שלושת השוטרים העידו כי בהגיעם למקום פגשו שתי קבוצות צעירים, אשר הנאשם היה עם אחת מהם. ברט וברט העידו כי ביקשו תעודות זהות לנוכח החשד, והחלו בבדיקה התעודות במסוף שבניות. לפי עדות שנייהם, בשלב זה הנאשם החל לקלל ולגדי, למפורט בכתב האישום, והפריע לבדיקה. שנטמן העיד כי היה בתכפיה במרחק מה, הצטרף אל ברט וברט בשלב בדיקת תעודות זהות, והיה עד לחלק מקולותיו והפרעתו של הנאשם. על פי עדויות שלושת השוטרים, בעוד הבדיקה מתבצעת, תקף הנאשם את שנטמן בכך שההדף לעברו את דלת הנEXIT ונתן לו מכת אגרוף באזרע הבطن.

העדויות בעניין זה היו ברורות ותואמות.

ו. מול עדויות השוטרים, עומדת גרסת הנאשם המעליה קושי רב. בהודעתו שנמסרה בסמוך לאחר האירוע, אישר בפה מלא כי היה שיכור בעת האירוע, ולא זכר למסור פרטים קונקרטיים ומסודרים על שאירוע כshawmut עם העבירות בהן נחשד, לא שלל את הדבר, אלא התנצל בפני החוקר. בהודעה אישר כי קילול וצעק. כshawmut עם החשד לאיים, טען כי היה שיכור ואינו זוכר. בהקשר לתקיפת השוטר אמרם כפר, אך הוסיף "בכל מקרה אם עשית משהו, אני ממש מתנצל. היתי צריך להתנהג יפה" (ש' 29), מה שמלמד כי לא היה נחרץ כלל בהכחשת התקיפה, ונראה כי לא זכר מה היו מעשיו בשל היותו שתו.

למרבה התמייה, בעת עדותו הראשית נמנע הנאשם מלזהcir כי היה שני, אך בחקירהו הנגדית נאלץ לאשר שתהה אלכוהול בכמות ניכוצה: "שתיו כמה כוסות... לא זכר כמה נגיד 3,4 זה הכוון של כל הערב" (עמ' 44 ש' 16). בהמשך עדותו, לא זכר פרטים רבים אודות האירוע (למשל: עמ' 49) ונוכח אלה, אני סבורה כי יש להתייחס לגרסתו בזיהירות, שכן ההתרשמות היא שstoi האלכוהול מנעו ממנה לזכור את פרטי האירוע לאשורים.

להלן אראה כי גם ללא קשר להיותו שני, מעלה גרסתו של הנאשם קשיים לא מעטים.

ז. הנאשם טען בעדותו כי ביום האירוע ביקש לתומו להיפגש עם חבריו "לעשות על האש" ולשmeno מוסיקה. לשם הוכחת טענה זו, התאמча באט כוחו להוציא מפיים של השוטרים אישור לכך שבמקום נכח רק שבעה אנשים. אף הנאשם בעדותו תיאר את המפגש כאירוע שקט ומצוצם, על מנת לחזק את הרושם כאילו נטפלו השוטרים אליו ולא חבירו ללא עילה של ממש. הנאשם טען כי הסיבה להגעת השוטרים הייתה משום שעובדי קק"ל כעסו על שהנוכחים לככלו את השטח. ואולם, תיאור מזער ומטרеш זה אינו עולה

בקנה אחד עם תוכן הودעת הנאשם מיום האירוע, שם מסר גרסה שיש בה כדי לשפוך או רחר על שairע. בהודעה אישר כי מקום הגיעו כ-60 איש שחלקם לא היו מוכרים לו כלל, וכי שמעו מוסיקה, רקדו, בישלו ואכלו. כשנשאל מי ארגן את המסיבה, השיב: "זה לא היה אמרור להיות מסיבה זהה התפתח מעצמו", ומכאן לפחות ראשית הודהה בכך שאכן מדובר היה באירוע רב משתפים, שהוא בו כדי לעורר את חששות המשטרת. לדעתי, מכלול הריאות המצטרכן לעדויות השוטרים אודות קיומו של החשד למסיבת אסיד, מעלה כי בזמן אמת, גם חשד סביר לביצוע עבירה אשר היה בו כדי לבסס את סמכות השוטרים לבצע פעולות של עיקוב, חיפוש, ואף מעצר כל שנדרש.

בעודתו אמר הנאשם כי העילה היחידה לעיכובו הייתה דרישת השוטרים כי יאטר ו"יסגיר" לידיהם את אחינו שנכח שם ונמלט. ואולם, גרסה זו היא כבושא לחלוטין, שכן לא בא זכרה בהודעתו. אמנם מחומר הריאות עולה כי אכן נכח במקום אחינו של הנאשם, שברח והתחבא עד שנטפס עבורי בחצי שעה, בקרבת מקום. ואולם, בהודעתו לא תלה הנאשם את עיכובו בכך כלל. להיפך, הנאשם התייחס לחשודות לפיהם השתתף במסיבת סמים, אף כי לא הודה בכך, תיאר את כל ההתראות תוך שהתנצל על התנהגותו. גם בתשובה לאישום לא הזכר עניין האחין כלל. והנה, בסתרה גמורה לכך, טען הנאשם לראשוונה בעודתו כי כל האירוע מקורו בעוויל שנעשה לו, עת נדרש "להסגיר" את האחין לידי השוטרים. גרסתו זו הותירה רושם בלתי משכנע, של מי שנתלה בקשר, ומתעלם לחלוטין מהתנהגותו הפרועה והעבירות שביצע.

בעודתו טען הנאשם לראשוונה כי הותקף על ידי השוטר, שסתור לו. כשבועת עם עובדה זו בחקירה הנגדית, מסר תשובה נפתלת, שלא היה בה כדי להסביר גרסה כבושא זו (עמ' 47 ש' 27). כמו כן, לא זכר מיהו השוטר שסתור לו לטענותו (עמ' 50 ש' 11).

מטעם הנאשם העיד נדב הראל וטען כי העילה לעימות בין הנאשם לשוטרים הייתה נעוצה בכך שהנאשם נתקבש להציג תעודה זהות אך לא מצא אותה. לאחר מכן, השוטרים פנו באופן מאיים, בעניין החיפוש אחר אחינו שברח. עודתו זו שונה מגרסת הנאשם שלא תלה את העימות בעניין מציאת תעודה זהות כלל. הראל העיד כי השוטרים תקפו את הנאשם בסתרה, באופן התואם את עדות הנאשם, אך מנוגד לאומר בהודעתו. כשהשאיל אודות טענת השוטרים כי הנאשם תקף את שנטמן, השיב "מי שהו פה משקר" (עמ' 53 ש' 30), אך לא שלל את עדויות השוטרים.

באופן כללי, התרשםתי כי הראל זכר את האירוע באופן כללי בלבד, ולא התייחס במפורש לסוגיות העבודתיות שבמחלוקת, כך שאין בעודתו כדי לעורר את משקל עדויות השוטרים.

יא. מכל האמור עולה כי התביעה הוכיחה את העבירות של הפרעה לשוטר ותקיפת השוטר.

העלבת עובד הציבור

יב. שלושת השוטרים המתנדבים העידו אודות מילויו של הנאשם. ברטן ציטט את הגידופים המופיעים בכתב האישום (עמ' 16 ש' 3) וכן פירט את הגידופים במצר נ/1; שנטמן העיד כי הנאשם קילל (עמ' 25 ש' 10), וברט מסר בדי"ח הפעולה ת/1 כי הנאשם קילל.

כאמור לעיל, הנאשם עצמו אינו מכחיש שקיים וצעק, ואף טרח להתנצל על כך הן בשטח והן בהודעתו. גם עד ההגנה הראל נדב העיד על קללותיו של הנאשם לפני השופטים.

לאור הראיות, אני מוצאת כי הנאשם אמם אמר לשופטים את הדברים המិוחסים לו, ולא עלה בידו לעורר ספק סביר בשאלת אמירותם.

על פי ההלכה הפסוקה (דנ"פ 80/383 אונגרפלד נ' מד"י 11.7.11) לצורך התגבותות העבירה של העלבת עובד הציבור, קיימת הדרישה להוכיח כי מדובר באמירה שיש בה כדי לפחות בלבית כבודו האישי של עובד הציבור. אמם נקבע כי גם כשנאמרים דברים בוטים, גס רוח וסרי טעם, עדין על בית המשפט לבחון האם הם נאמרו בדיינה דrichtcha או בלחת הרגע, שאז יתעורר ספק, אם יש בהם כדי לגבש עבירה ((רע"פ 229/12 כהן נ' מד"י (16.10.12).. עם זאת, נקבע פעמים רבות כי אמירות הדומות לאלה המិוחסות לנאשם, מגבשות את העבירה של העלבת עובד הציבור, במיוחד כשהן מתוק忿 פרעה לעובdet השופט, או התנגדות לעירict חיפוש כדין (רע"פ 13/8062 ברזק נ' מד"י (10.4.14); ע"פ 333/10 סרנקו נ' מד"י (28.10.10); ת.פ 3343-08-15 כהן נ' מד"י (1.2.12). מד"י נ' יוסף (10.7.17); ע"פ 11/4792 כהן נ' מד"י (1.2.12).

בעניינו הדברים נאמרו מפי הנאשם במטרה להפריע לעובdet השופטים ולהביאם לחודל ממשימותם, תוך ניסיון להקטינם ולבטל את חשיבותם בעבודתם. אני סבורה כי יש באמירות המិוחסות לנאשם כדי לגבש את העבירה.

טענות שונות שהעלתה הנאשם

יג. איני מוצאת נפקות של ממש לשאלה האם הנאשם עוכב עוד בשלב בו נתבקש למסור את תעוזת הזהות ולהתלוות לנידית, או שהוא הודיע לו על העיקוב רק לאחר שקיים והפריע. משידענו כי קם חישד סביר נגד הנאשם וחבירו בשל החשד למסיבת סמים, הרי בין כך לבין אם כן, כמה עילה לעיכובו.

באופן אופני, בעניין מעצרו בשלב השני, איני סבורה כי יש ממשות לשאלה האם עילת המעצר הפורמלית הייתה הסירוב לעיכוב, או שהוא החשד להחזקת סמים, או תקיפת שנטמן, שכן כל אחת מן האפשרויות הללו היה בה כדי לבסס עילת מעצר ראיה כלפי הנאשם.

מעבר לכך אצין כי גם שגו השופטים ביחס העבירה המדיקת לנאשם בעת עיכובו, אין בכך כדי לפחות בחוקיות העיכוב, שכן לשם גיבשו של בסיס חוקי לעיכוב בעת האירוע, די היה בקיומו של יסוד סביר להשד הנאשם ביצע עבירה (סעיף 67 לחוק המעצרים, וכן קדמי, על סדר הדין בפליליים, חלק ראשון א', עמ' 48), ואילו השיקול המשפטי מהי העבירה הספציפית שנתגשה, נתון בידי התביעה, בעת ניסוח כתוב האישום.

יד. הנאשם טען כי השופטים היו למעשה מתנדבי משטרתו, חרגו מסמכותם בעת שערכו אותו. נטען כי בעת האירוע היו סמכויות המתנדבים מצומצמות יותר מאשר המוענקות להם כו�ם. בנוסף, נטען כי המעצר בוצע שלא בנסיבות שופט, בניגוד לתקנות. לאחר בחינה, אין בידי לקבל את הטענות, שכן השופטים לא חרגו מסמכותם כלל.

יש להבהיר כי על פי הראיות, השופטים המעורבים באירוע פעלו כחברי המשמר האזרחי, ועל פי תקנות

המשטרה (השומר האזרחי) התשנ"ז- 1996, נתנות היו להם סמכויות שוטר, כל זמן שפלו בנסיבות שוטר. בנסיבות אלה, אינני סבורה כי יש יסוד לטענת הנאשם לפיה היה עליהם להודיע לנאים כי הינם מתנדבים (ולא שוטרים מן המניין).

סעיף 6 לתקנות מפרט מהן הסמכויות המוקנות לחבר המשמר, במילוי תפקידו. על פי הוראת הסעיף, נתונה לחבר המשמר סמכות לביצוע מעצר, כשהוא פועל בנסיבות שוטר (וכן לשם סיוע לו בתחום הפעולות הנוספות כמשמעותו בסעיף 2 לתקנות). בעניינו, על פי הראיות הגיעו השוטרים המתנדבים לטיפול באירוע יחד עם השוטר (מן המניין)חדר, שאף ירד עמו אל בקעת הנזירים. אמנם כפי שהעידו, במקום היו שתי קבוצות צעירים, ولكن הכוח התפצל כך שחדד ניגש לקבוצה האחרת. ואולם בכך אין כדי ללמד כי חදד לא "נכח" במקום, שכן מדובר בתא שטח אחד, ובפעילות שבוצעה בהובלה ונוועדה כל כולה, על מנת לסייע בידו. לאור זאת, אני קובעת כי במקום נכח שוטר, ועל כן היו השוטרים המתנדבים רשאים לבצע מעצרו של הנאשם, לאחר שתקף את שנותם.

במאמר מוסגר יש לציין כי אף אילו קבעתי כי חදד לא היה נכון במקום, עדין רשאים היו השוטרים המתנדבים לבצע את מעצר הנאשם, מכוח סמכותם לפי סעיף 6(3) לתקנות, המسمיך אותם לעצור אדם שעבר בפניהם עבירה הכרוכה באלים, ולאחר שדרשו כי הנאשם ימתין עמו לבואו של שוטר, או לאחר שדרשו כי יתלווה אליהם לתחנת המשטרה והוא סירב (יש לציין כי בוגד לטענות הנאשם בעניין לשונו של סעיף זה, לא מצאיו של שניי של ממש מאז חוקיתו). אמנם נעשה תיקון בסעיף 6(א)(3) לתקנות, בשנת 2016, ומכוון הורחבו סמכויות המשמר לעניין מעצר, גם למקרים של סירוב לעיכוב. סמכות שכזו לא הייתה קיימת בעת האירוע נשוא כתוב האישום דנן, אך כאמור, לא מוכחה פועלו השוטרים המתנדבים בעניינו). מכל מקום, לאחר שקבעתי כי המעצר בוצע בנסיבות שוטר, אין צורך לברר התקיימות הנסיבות המוניות בסעיף זה, במרקחה דנן.

טו. בסיכון טענה ב"כ הנאשם כי נפל פגם בהתנהלות השוטרים בכך שנערך חיפוש ללא דו"חות חיפוש ולא הסכמה. אינני מוצאת כי יש משקל לעניין זה, מה גם שלא הוגשה כל ראייה שנטפסה באותו חיפוש לצורכי ביסוס האישום. בנוסף, על פי עדויות השוטרים, אותו חיפוש נערך רק לאחר שה הנאשם תקף את שנותם ולאחר שנערך בגין כך ונאזרק, כך שקמה עילה לביצוע החיפוש.

טז. טענה נוספת לדחותה, היא הטענה לפיה הנאשם לא הוזהר בחקירותו, בגין העבירה של העלבת עובד הציבור. מעבר לכך שלא קיימת חובה לבדוק להזהר את הנאשם בגין כל פרט מפרטי העבירות, אלא די באזהרה בגין מהותו של האירוע ((ע"פ 10049/08abo עצא נ' מד"י (23.8.12); רע"פ 3445/01 אלמליח נ' מד"י (22.1.02); ע"פ 70035 מד"י נ' חננה (9.9.04); ת"פ (מחוזי ב"ש) 15081-04-11 מד"י נ' צלאח (10.7.11), יש לשים לב לכך שבגוף ההודעה, הנאשם נשאל במפורש אודות גידופיו וקללותיו, וניתנה לו הזדמנות למסור גרסתו (ת/4 ש' 22).

סיכום

התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם הפריע לשוטרים והעליב אותם במילימ. כמו כן, תקף את השוטר שנותם.

על כן אני מרשיעה את הנאשם בכל העבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג تموز תשע"ז, 17 ביולי 2017, במעמד הצדדים.